

□ INTÉRIEUR □

DOOR

JEANNE C. VAN LEYDEN.

— We are only very quiet, old fogies, had Mrs. Copper gezegd, toen zij haar hollandsch nichtje verwelkomde. Beiden hadden zij geglimlacht om het woord „old”.

— Ik vind het heerlijk, bij u te zijn, tante, had Ellen geantwoord.

Rose Cottage was een geriefelijke, vriendelijke woning en het leven leek er rustig en aangenaam.

Zij hield ook veel van haar oom.

— Je hebt een handje om te kussen, Ellen, zei Mr. Copper, zoo blank en zacht.

— Hè oom, zei ze verlegen, haar hand terugtrekkend.

Hij lachte en greep haar hand opnieuw vast, nu steviger, dat zij niet zoo gemakkelijk los kwam.

— Ik zal je niet meer plagen, beloofde hij schertsend.

Hij keek tersluiks naar Mrs. Dickson, die verdiept scheen in een Strand-Magazine, dat zij doorbladerde. Haar krullende wimpers wierpen een donkere schaduw op het rose-blanketsel van haar wang. In haar ooren trilden à jour gezette briljanten en wierpen kleurbundeltjes naar alle zijden. Zij steunde in gewild achtellooze houding op de armleuning van den turkschen divan. Haar rosblond geverfd haar krulde met een lok op haar voorhoofd en de zwart geteekende wenkbrauwen waren lichtelijk gebogen.

Toch hief zij als onder een dwang even het hoofd op en haar blik ontmoette dien van Mr. Copper, waarin spot flikkerde.

— Scheelt er wat aan, Mrs. Dickson?

— In 't geheel niet, Mr. Copper, wat zou er zijn?

— 't Kwam mij zoo voor.

Er was een donkere flikkering in haar oogen, maar zij trok alleen de schouders even op, haar lectuur vervolgend.

* * *

— From your sweetheart, Ellen! riep Letty Copper, een brief ophoudend.

— Ik heb geen sweetheart, lachte Ellen. Hoe prettig, een brief uit Holland.

Letty bleef nieuwsgierig staan. Zij bemoeide zich graag met wat de volwassen menschen aanging. Ellen vond haar een brutaal, aanmatigend kind en zij treuzelde met het openen van haar brief. Dan was Maud Dickson heel wat liever en kinderlijker.

— Letty! riep Maud om den hoek van de deur, ga je gauw aankleeden, wij gaan uit met mama.

Gekleed in een wandelcostuum van marineblauw cheviot stond Mrs. Dickson gereed om uit te gaan. Zij droeg een grooten hoed met blauwzijden klaprozen. Een geur van Parma viooltjes dreef om haar heen. Maud zag er allerliefst uit in een crème babyjurk, haar smalle voetjes geregen in lichtgele rijglaarjes en een grooten hoed van slap Italiaansch stroo met langen witten veer op haar bruin dik krullend haar. Langs den binnenrand lag een krans van rose roosjes.

Zij zag er uit als een Sèvres poppetje naast Letty, die groot en robuust was.

— Come along, zei Mrs. Dickson. Zij stapte met een koelen groet langs Mr. Copper den tuin in.

Ellen keek hen even na, ging toen genieten van haar brief.

— Goeie tijding, Ellie? vroeg haar oom.

— Van Frits Zuidema, zei zij blozend. U kent hem, niet waar oom? Hij vroeg mij, het bezienswaardige van Londen eens te schrijven.

— Stelt hij daar zooveel belang in?

— Ach oom, u moet altijd plagen, zei zij kleurend. Wij zijn vrienden.

Toen zij opstond, dwong hij haar even neer op zijn schoot.

— En als je nu eens anders van hem gaat houden?

Hij vond het verrukkelijk haar te zien blozen.

— Neen oom, wij zijn vrienden, weerde zij af.

— Maar eens zul je heel, heel veel van een man houden, drong hij aan. En je zult het heerlijk vinden, kindje.

Er was een droomerige ernst in haar oogen, waarvan de uitdrukking rein bleef en onbeveng.